

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

První láska

C PRESS

Šarlota a vysněný kůň 4

První láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Šarlota a vysněný kůň 4: První láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

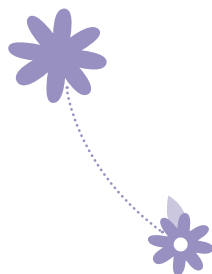
Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

První láska

 PRESS

Den D!

Vzduch byl toho rána svěží. Na obloze svítily poslední hvězdy, ale z východu se už o slovo hlásil nový den a ptáčkové zahájili svůj ranní koncert. Kráčely jsme s Dorkou dlouhým vjezdem ke stáji. Uprostřed dvora stál velký stříbrný transportér se spuštěnou nástupní rampou osvětlenou reflektorem nad stájovými vraty a já jsem najednou znervózněla při představě, že po té rampě za chvíli povedu svého koně. Dnes nastal den, kterého jsem se nemohla dočkat od okamžiku, kdy se mě před dvěma měsíci ve stájové uličce zeptal náš učitel jezdeckví pan Weyer, jestli vlastním jezdeckou licenci: měla jsem se totiž s Won Da Piem zúčastnit svého prvního turnaje v životě a rovnou v kategorii Z a L. Přitom nešlo o jen tak ledajaký turnaj, nýbrž o velkou velikonoční cenu v Bischofsheimu.

„Úplně se třesu,“ přiznala jsem své nejlepší kamarádce. „Ale taky se strašně těším!“

„Závidím ti!“ odpověděla Dorka. „Příští turnaj už pojedu taky.“

Dorka si před několika týdny zlomila ruku a nemohla proto nějakou dobu jezdit a trénovat, ale i přesto měla s Cornadem, jejím běloušem, startovat v kategorii A. Před třemi dny však oznámila, že ji ruka pořád ještě bolí a po poradě s rodiči se rozhodla na turnaji tentokrát raději nezávodit. Celkem mě to překvapilo, Dorka byla vždycky ctížádostivější než já a na svůj první turnaj se tolik těšila.

„Doufám, že do té doby už bude tvoje ruka v pořádku,“ řekla jsem. „Ale jsem fakt ráda, že i tak jedeš s námi a pomůžeš mi.“

„Přece bych si nenechala ujít tvůj první start na turnaji!“ usmála se na mě Dorka. „Potřebuješ někoho, kdo ti pomůže donést domů všechny poháry.“

„No, výhra mi asi nehrozí. Přijede tam spousta závodníků s obrovskými zkušenostmi. Mně bude stačit, když projedu cílem a neudělám s Wondym žádnou ostudu.“

Neříkala jsem ale úplnou pravdu. Potají jsem si už mnohokrát představovala, jak rozhodčí při vyhlásování vítězů dekoruje Won Da Pieho zlatou kokardou a já s nenuceným úsměvem cválám čestné kolečko. Ale o těchto představách jsem se nezmínila ani své nejlepší kamarádce, která o mně jinak věděla skoro všechno.

Won Da Pie, který stál v jednom z venkovních boxů, vy cítil mou přítomnost i ve tmě a hlasitě zaržál. Vždy, když mě takto radostně vítal, mě zalila vlna štěstí, i když můj bratr tvrdil, že se Wondy neraduje ze mě, nýbrž z mrkve, kterou jsem mu pokaždé přinesla.

„Hned jsem u tebe!“ řekla jsem Wondymu.

Ještě před rokem jsem se cítila jako ustrašený zajíček. Už dva dny před skokovou hodinou mi přestalo chutnat a do stáje jsem vstupovala s roztřesenými koleny, jako kdybych šla na popravu. Zatímco Dorka se na každou hodinu těšila, mně se pokaždé dělalo nevolno. Nikdy bych to nepřiznala, ale šíleně jsem se bála, že budu muset jezdit školní koně jako byl Hanko, Farina nebo záludný Flocki, kteří uměli opravdu solidně vyhazovat a také to s oblibou dělávali. Náš bývalý učitel jezdeckví o mých obavách věděl, a proto mi většinou přidělil mé oblíbené, mírnější koníky Goldiho, Tanju nebo Liesbeth. Alex, syn druhého předsedy našeho spolku, který také občas vedl hodiny, třeba když pan Kessler někam odcestoval nebo byl nemocný, mi naopak s oblibou dával školní koně, z nichž jsem měla opravdu strach.

Těch obav jsem se dokázala zbavit až s Won Da Piem, s nímž jsem se v posledních měsících naučila neuvěřitelně mnoho. Tento hnědý valach byl velmi temperamentní a citlivý, a i když jsem z něj mnohokrát spadla, cítila jsem k němu důvěru. Když mi ho naši koupili a já jsem měla na jedinou možnost jezdit každý den, přestala jsem se skákání bát. Ba co víc, překonávání překážek jsem si zamilovala, protože můj koníček skákal fantasticky a trpělivě snášel i mé občasné chyby. Již několik měsíců jsem tak měla pokoj od nočních můr, které mě dříve dost často pronásledovaly.

S Dorkou jsme vstoupily do stáje.

„Dobré ráno!“ pozdravila nás Katy, která měla svého ryzáka Asseta přivázaného ve stájové uličce a zrovna mu z jeho ohonu vyčesávala slámu. „Tak co, spala jsi dobře?“

Měla už na sobě své bílé rajtky, ale aby si je neumazala, navlékla si přes ně růžové sportovní kalhoty.

„Ahoj,“ odpověděla jsem na pozdrav. „Jasně, jako špalek.“

Katy Richterová a její bratr Sven trénovali s naším novým učitelem jezdeckvím už v jejich bývalé stáji. Když pak začal pan Weyer v lednu pracovat u nás v jezdeckém spolku v Bad Sodenu, přešli také oni s jejich koňmi Assetem a Star Appealem sem k nám. Na začátku jsem ty dva sourozence nemohla vystát. Chovali se naprosto arogantně a v naší stáji pomlouvali všechno, co jsme my ostatní měli tolik rádi. Jejich matka, které Dorka tajně udělila přezdívkou „generálka“, se neustále snažila vydobýt pro své dětičky všelijaké extra výhody. Jednoho dne jsem však Katy překvapila na dámských toaletách – seděla tam na zemi se slzami v očích a já jsem tehdy pochopila, jak je tahle holka ve skutečnosti nešťastná. Neměla žádné přátele a nenáviděla matčinu neustálou a přehnanou péči, za kterou ji neměl rád skoro nikdo. Tehdy jsem Katy navrhla, aby se s námi zúčastnila pochodu městem, a nakonec jsme ještě v den otevřených dveří předvedly společně s Thierym skokové vystoupení na koních. Přišla také na jednání městské rady, na němž se rozhodovalo o osudu naší stáje! Od té doby byla jako vyměněná a my jsme si uvědomili, že je to vlastně docela milá holka. Její bratr Sven, jemuž jsme říkali Draco, neměl jezdeckvím nikdy v lásce, a tehdy konečně našel odvahu to své matce přiznat. Když pak Richterovi hledali pro Svenova koně „Schtariho“ náhradního jezdce, doporučila jsem jim Šimona Orthmanna.

Šimona! Srdce se mi rozbušilo pokaždé, když jsem si na něj vzpomněla.

„Tak tady jste! Dobré ráno!“ Ze sedlární přicházela matka generálka s hrnkem kávy a mrkla na hodinky. „Za půl hodiny musíme nakládat.“

„Jasně, my si pospíšíme,“ řekla jsem.

Veškeré jezdecké potřeby a naše turnajové oblečení jsme s Katy odnesly do transportéru už včera večer, takže ráno stačilo jen vyčistit a naložit koně. Katy, která jezdila na turnaje řadu let, nás přes internet přihlásila na naše jízdy.

Když jsem otevřela dveře boxu Won Da Pieho, začal odfrkovat a štouchat do mě. Navlékla jsem mu ohlávku, kterou jsem koupila speciálně pro jízdu na tento turnaj. Jeho krásné tmavé oči po mně lišácky pokukovaly.

„Co myslíš, chápe, že je dnes výjimečný den?“ zeptala jsem se Dorky.

„Stoprocentně!“ přikývla moje kamarádka. „Viděl nákladák a určitě taky cítí, jak jsi nervózní. Kromě toho jsme mu včera zaplétaly hřívu.“

„Doufám, že jeho nakládání proběhne v klidu a neztropí u toho žádnou scénu!“ Vyvedla jsem koně z jeho boxu do kovářské uličky, tam jsem ho přivázala a sundala z něj deku. Dorka ještě překontrolovala copánky. Všechny vydržely v neporušeném stavu.

„Aspoň že se dnes v noci dobře vyspal,“ konstatovala jsem. „Má ocas plný slámy.“

Ještě jsem Won Da Piemu vykartáčovala srst, která stihla po nedávném stříhání zase povyrůst a krásně se mu

leskla. Potom jsem mu oškrábala kopyta, namazala je a pokusila se mu připevnit podložky pod tmavě modré bandáže, ale nějak se mi nedařilo. Můj koník nechtěl chvíli postát. Za pár minut jsem byla zpocená jako myš.

„Tohle nezvládnú,“ povzdechla jsem si a rukou si shrnula vlasy z tváře. „Do háje!“

„Počkej, pomůžu ti.“ V kovářské uličce se zničehonic objevila matka generálka. Poklepala Won Da Pieho po krku a odváděla ho. „Drž ho pevně.“

Poslechla jsem a s údivem sledovala, jak rychle a zručně Katyina matka umí bandážovat. Dokázala prostě všechno a v porovnání s ostatními navíc v polovičním čase.

„Tak. Teď už se nezraní, kdyby sebou v transportéru nějak házel.“

Podívala se na mě a v jejím obličejí jsem postřehla výraz nelibosti.

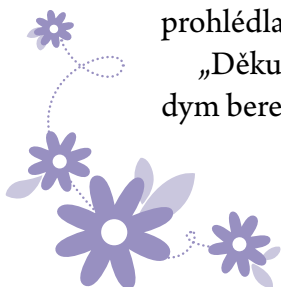
„Šarloto, vypadáš zanedbaně,“ pronesla a já jsem se v ten moment cítila jako nějaká malá ušmudlaná holka na písčce. „Pojď, zapletu ti cop.“

Dorka se ušklíbla a otočila se k nám zády. Katyina matka popadla kartáč a rozpustila mi culík, který už ovšem jako culík dávno nevypadal. Několikrát mi energicky pročísla vlasy a než bys řekl švec, měla jsem cop zapletený.

„Au!“ protestovala jsem. „Mám to moc utažené! Nemůžu skoro pohnout obočím.“

„To ani nemusíš,“ odvětila matka Katy, kriticky si mě prohlédla a spokojeně se pousmála.

„Děkuji,“ zamumlala jsem. „Je od vás milé, že mě s Wondym berete na turnaj. A kvůli nám musíte vyrazet tak brzy.“

Moje A – skoky totiž začínaly už v devět hodin, zatímco Katy měla závodit až ve dvě odpoledne.

„To je v pořádku. Teď ještě přes koně přehod' odpocovací deku, zapni spony a můžeme nakládat,“ prohlásila a energicky odkráčela.

„Šarloto, vypadáš zanedbaně,“ pitvořila se Dorka hned, jak se matka generálka dostala z doslechu. „Fakt už to přehání! Já bych si od ní teda cop udělat nenechala!“

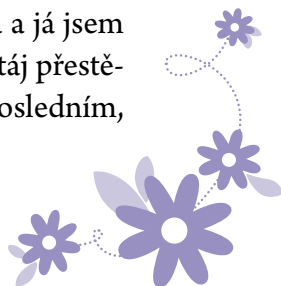
Pohodila hlavou a zatvářila se dost opovrhlivě.

„No, v porovnání s Katy vypadám opravdu trochu neupraveně,“ uznala jsem a přehodila přes Won Da Pieho pěknou šedivou deku, rovněž nově koupenou. „Fakt nechápu, jak to dělá, že vypadá vždycky tak perfektně! Mně stačí vejít do stáje a hned mám špínu za nehty a ušmudlané oblečení.“

„Šimonovi se líbíš i tak,“ odvětila Dorka a já jsem hned zas ucítila příjemné teplo u srdce. „Hlavně si od ní nenech do ničeho kecat!“

V hlasu své kamarádky jsem postřehla náznak pohrdání, ale nechala jsem to plavat. Cop, který mi matka generálka zapletla, se mi popravdě docela líbil a přála jsem si být šikovnější, abych si podobné účesy dokázala dělat sama. Ten můj věčný culík už byl dost nudný.

Venku se mezitím rozednilo. Ptáčci šveholili a v chladném dubnovém ránu stoupala z hromady hnoje pára. Z blízkého lesa byla cítit neopakovatelná vůně tolik typická pro jarní dny. Ta vůně se v průběhu roku měnila a já jsem si uvědomila, jak moc budu les postrádat, až se stáj přestěhuje na druhý konec města. Toto jaro mělo být posledním,

které jsme tu s našimi koňmi trávili. Na konci roku se měla dostavit nová stáj. Sem pak přijedou bagry, aby po více než šedesáti letech starou stáj zbouraly a udělaly tak místo obytným blokům.

Když jsem vyšla z kovářské uličky, před stájovými vraty stál vedle paní Richterové taky pan Weyer.

„Tak ať se vám dnes daří! A myslí na to, co jsem ti říkal. V první soutěži se hodnotí styl,“ připomněl mi. „Přijedu do Bischofsheimu odpoledne na elko.“

Katy vyvedla Asseta ze stáje. Její ryzák uvolněně kráčel vedle ní a s naprostou samozřejmostí pak vystoupal po příkré nástupní plošině tak, jak to udělal již mnohokrát předtím. Také jízda transportérem pro něj dávno nepředstavovala žádné dobrodružství. Zato Won Da Pie zahrál dle očekávání pěkné divadlo: hlasitě řehtal a vzpíral se, až od jeho podkov odskakovaly jiskry, a já jsem za ním hopsala jako nějaké motovidlo. Asi vycítil, jak moc jsem nervózní.

„Hoho, jen klid!“ snažila jsem se mého koníka zklidnit, ale bez výsledku.

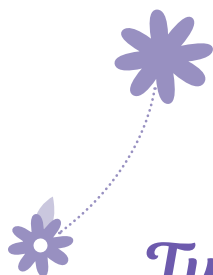
„Dovol, zkusím to sama,“ řekla matka generálka a vzala mi z ruky vodítko. Několikrát za něj energicky zatahla a Won Da Pie si hned vzpomněl na své dobré vychování. V tu ránu byl klidný jako beránek. Z nastupování do vozu jsem už měla také předem obavy, ale než jsem si je vůbec stačila uvědomit, jeho podkovy už poslušně klapaly vedle Katyiny matky vzhůru po rampě. Katy za ním zaklapla dělicí příčku a do příslušného otvoru zastrčila kovovou závlačku.

„Tak a můžeme jet.“ Paní Richterová mého koně přivázala a s Katy pak opustily nákladní prostor. Společně s panem Weyerem pak ještě vysunuli nástupní rampu.

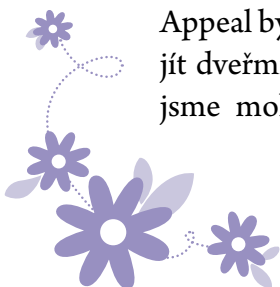
„Pojďte, děvčata, nastupovat! Jedeme!“ Matka generálka párkrát tleskla do dlaní a my jsme poslušně vyšplhaly do kabiny. Za chvíli jsme už po příjezdové cestě ze stáje mířili směr Bischofsheim.

Turnaj v Bischofsheimu

Katy seděla na místě spolujezdce, já jsem se s Dorkou uvelebila na prostorném sedadle v luxusní obytné kabině vybavené mimochodem také malou kuchyňskou linkou s ledničkou, dřezem, mikrovlnou troubou, sporákem a kávovarem. Na kuchyň navazoval pohodlný sedací kout se stolem a dokonce i s televizí! V jedné z vestavěných skříní visely naše jezdecké žakety. Já jsem sice vlastní neměla, ale Katy mi velkoryse nabídla, že si jeden starší můžu půjčit od ní. Ona sama jich totiž měla nepřeberné množství v různých barvách. Všechny jsem si je vyzkoušela a nakonec se rozhodla pro tmavě šedý, který mi padl jako ulitý. Na provázku na zdi visely nejrůznější kokardy od zlaté až po zelenou. Většinu z nich vyhrála Katy. Její bratr nedosahoval zdaleka tak dobrých výsledků i přesto, že jeho Star Appeal byl také výborný kůň. Z obytné kabiny se dalo projít dveřmi přímo do nákladního prostoru ke koním, které jsme mohli pozorovat také na monitoru zabudovaném

na přístrojové desce. Zdálo se mi, že Won Da Pie není úplně ve své kůži i přesto, že paní Richterová projížděla každou zatáčkou extrémně pomalu.

„Mám zapnout navigaci?“ zeptala se Katy.

„Mužeš,“ odpověděla jí matka generálka. „Cestu sice znám, ale aspoň budeme vědět přesně, kdy tam dorazíme.“

Katy zadala cíl naší cesty do přístroje a pak už se věnovala svému telefonu. Našla si webové stránky turnajové kanceláře, která organizovala tuto sportovní akci a stáhla startovní listiny.

„Páni, já zírám!“ zvolala po chvíli. „Ta pitomá Johanna Messnerová pojede s Aquinem elko! To je teda gól!“

„Proč?“ ptala se zvědavě Dorka.

„Aquina jezdí normálně Johannin táta,“ otočila se k nám Katy. „A ten už s tímhle koněm vyhrál třídu S!“

„Jestliže turnajová pravidla povolují, aby i ona směla jet na tomto koni, pak je všechno v pořádku,“ poznamenala matka generálka.

„Johanna mě *nesnáší*,“ prozradila nám Katy a uchichtla se. „Minulý rok jsem byla na všech turnajích lepší než ona. Asi už ji to dožralo, a proto teď jede raději s Aquinem. Ale Asset je stejně mnohem rychlejší než ta její herka!“

„Znáš i nějaké další jezdce?“ chtěla jsem vědět a vysunula obočí, abych si trochu povolila cop.

„Jo, znám je všechny,“ odpověděla Katy a přitom dál hleděla do svého telefonu. „Když na turnajích trávíš několik let každý víkend, znáš pak všechny jezdce, koně i rozhodčí z okolí.“

„Aha.“

„Ve třídě A jsou mimochodem rozhodčími Werner a Kirchberg, dva dědulové s brýlema jako popelníky,“ smála se. „Stačí se na ně při pozdravu hezky usmát a máš skoro vyhráno. Teda když nespadneš z koně.“

„Ale no tak, Kateřino!“ mírnila svou dceru matka generálka. „Panu Wernerovi je nanejvýš šedesát a není to žádný děda!“

„Jsem fakt zvědavá, jak se ti dva dokážou vyšplhat po těch schodech až nahoru na věž rozhodčích. Vždycky tam vedle sebe sedí jako Pat a Mat!“ vyprskla smíchy Katy.

„Oba dva jsou velmi korektní a spravedliví,“ bránila matka generálka oba rozhodčí. „Vůbec nechápu, proč o nich mluvíš tak ošklivě. Přece jsi od nich dostala vždycky dobré zámký.“

„Na turnajích je taky hodně důležité i žrádlo.“ Katy si námitky své matky nevšímala a strčila svůj telefon do kapsy.

„Žrádlo? Pro koně?“ ptala jsem se udiveně.

„Ale né! Já myslím jídlo!“ smála se Katy. „Když jsi tři dny od rána do večera na turnaji, kde se prodávají jen tučné klobásy, hranolky, párky v rohlíku a hamburgry s nechutným masem, které ti zůstává mezi zuby, tak to není nic moc.“

O něčem takovém jsem nikdy nepřemýšlela.

„Proto si na turnaje vozíme vlastní jídlo,“ poznamenala matka generálka. „Mnohem důležitější jsou ale vnější podmínky: kvalita povrchu na kolbišti a na opracovišti, možnosti parkování a vůbec celá infrastruktura turnaje. Poloha jízdnárny v Bischofsheimu sice není ideální, ale stojí aspoň v blízkosti dálnice. A turnajová hala je tam větší než mnohé venkovní jízdnárny.“

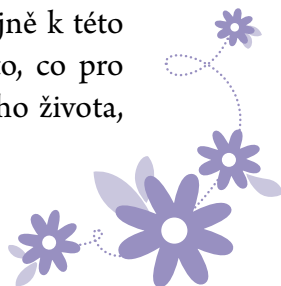

„Doufám, že tam zase budeme moct parkovat na venkovní jízdárně a ne na nějaké promočené louce,“ poznamenala Katy. „Před dvěma lety se totiž musely nákladáky odtáhnout traktorem na rozbahněné pole a večer zase zpátky. Umíte si představit, jak to vypadalo: boty, koně, věci k sedlání, transportéry, všechno totálně od bláta.“

Paní Richterová najela u nákupního centra Main-Taurus na dálnici směrem na Wiesbaden, a to už se Won Da Pie uklidnil, protože dál se jelo jen rovně.

Zažila jsem už mnohokrát, jak se Isa nebo Nikola chystaly s koňmi na turnaj. Občas je vezl Alex nebo Gunther prastarým nákladákem, který patřil spolku, ale většinou se koně nakládali do přívěsu. Různých jezdeckých turnajů se téměř každý víkend v létě účastnil také pan Lauterbach, jemuž patřil Gento – kůň, o kterého jsem se dřív starala. Od té doby jsem snila o tom, že jednoho dne pojedu také. A teď se můj sen stal skutečností a přitom bylo všechno tolik jiné, než jsem si představovala. Paní Richterová a Katy probíraly během jízdy tak nedůležité věci jako dávno ztracený oblíbený svetřík, který se náhodou našel v pytli se starým nepotřebným oblečením, o žaketech, které ještě musí vyzvednout z čistírny, a sousedovi, jenž neustále vynáší žluté pytle s odpadky před dům zbytečně brzy, takže je pak stihnou rozklouvat straky s vránami a veškerý jejich obsah se pak sype na chodník.

Nejevily ani známku rozrušení před turnajem. Udivilo mě, snad dokonce i trochu zklamalo, jak lhostejně k této události obě přistupují. Ale pak mi došlo, že to, co pro mě znamenalo absolutní vrchol mého jezdeckého života,

představovalo pro Katy a její matku už dávno jen rutinu. Vzpomněla jsem si na svého staršího bratra Filipa, který dříve jezdil skoro každý víkend na fotbalové zápasy. Dlouhou dobu se doma kolem fotbalu konalo velké haló, na ledniče v kuchyni visel nepřehlédnutelný rozpis Filipova týmu, do nějž bratr přepečlivě zapisoval všechny výsledky. Po zápase si celá rodina musela vyslechnout veškeré podrobnosti o cestě, místě utkání, jeho průběhu a každém hvizdu rozhodčího. Po čase však nadšení opadlo a bratr se o zápasech zmiňoval už jen tak mezi řečí. Rozpis putoval na nástěnku do chodby, kde se však v průběhu sezony mezi mnoha dalšími papírky většinou ztratil. A když se večer po zápase Filipa někdo zeptal na výsledek utkání, odpověděl jen „výhra 2:1 nebo prohra 2:3“, a tím to haslo.

Můj bratr fotbal vždycky miloval a trénoval opravdu poctivě, ale postupem času se pro něj stal prostě běžnou součástí jeho života. Budu to mít jednou stejně? Až se zúčastním více turnajů, zevšední mi postupně jako Katy?

Na telefonu mi pípla zpráva a vytrhla mě z mých úvah. K mému zklamání psala jen máma, která mi přála hodně štěstí. Společně s tátou a mými mladšími sourozenci měli na turnaj dorazit dnes odpoledne.

„Tak co? Píše ti *on*?“ špitla mi Dorka zvědavě.

„Ne, jen máma,“ odpověděla jsem a rychle napsala odpověď. „Přijedou dnes odpoledne. A myslíš, že se mě zeptá, jak Wondy nastoupil do vozu nebo jak se v něm chová? Ani slovo! Tyhle věci ji vůbec nezajímají!“

„Naši o koních taky nemají ani páru,“ uklidňovala mě moje kamarádka. „A jsem za to vlastně ráda. No představ

si, že bychom musely jezdit na turnaje s nimi, nebo že by za náma neustále lezli do stáje, jako matka generálka! To by mě teda pěkně štvalo!“

„Asi máš pravdu.“ Ještě jednou jsem zkontrolovala telefon, jestli jsem nepřehlédla zprávu od Šimona, ale bohužel, žádná jiná mi nepřišla. Schovala jsem telefon do kapsy. Dnes mi Šimon ještě nenapsal, a to mi vrtalo hlavou. Věděl přece, jak moc pro mě tento den znamená. Na druhou stranu, neměl povinnost mi psát. Zlobil se snad, že jsem mu neřekla, aby jel s námi?

A zatímco jsem si s tím lámala hlavu, matka generálka zablikala blinkrem a už jsme sjížděli z dálnice. Zanedlouho odbočila na polní cestu, po níž jsme mířili za jiným autem s přívěsem a dalším transportérem k bischofsheimské stáji.

„Bezva,“ řekla Katy spokojeně. „Tento rok je nejspíš povoleno parkovat přímo na kolbišti.“

„Páni!“ vykřikla Dorka při pohledu na to množství transportérů, které sem už dorazily. „To je teda pěkný šrumec!“

„Nějak se sem těch 132 jezdců na A – skoky musí vejít,“ poznamenala suše Katy. „Ale v Bischofsheimu je vždycky živo. Taky jde o největší turnaj sezóny a zdejší hala je obrovská. Tady závodí každý rád.“

„Asi budu zvracet,“ zamumlala jsem.

„Nesmysl!“ opáčila Katy bezstarostně, a když auto zastavilo, otevřela dveře. „Vezmi si svůj žaket a helmu! Nejdřív si projdeme parkur.“

Společně jsme otevřely nákladní rampu a Wondy začal hned hlasitě řehťat. Nakukoval přes dělicí příčku a podupával předním kopytem.

„Hned přijdeš na řadu, ty můj krasavče,“ utěšovala jsem ho. „Ještě chvíli vydrž.“

Všude kolem nás vykládali a sedlali koně, někteří jezdci už odcházeli na opracování do haly. My jsme zamířily k obytnému přívěsu, který během závodů fungoval jako sekretariát, kde se hlásili jednotliví účastníci závodu. Katy se tady podařilo sehnat startovní listinu.

„Možná už bychom měly taky sedlat,“ navrhla jsem nejistě.

„Teď je půl deváté,“ uklidňovala mě Katy a podala mi listinu. „Soutěž začíná v devět a ty jsi 26. závodnice první části. Takže máš ještě spoustu času.“

Bylo úžasné vidět své jméno na startovní listině! Společně s Dorkou jsme následovaly Katy a její matku do velké haly, která za běžného provozu sloužila k čištění koní. Nechybělo tady solárium, ani mycí kout. Teď tu však stály hlavně stánky, provizorní kuchyně a nespočet stolů a lavic, na nichž už posedávali lidé u kávy nebo snídaně. Někteří z nich se zdravili s Katy a její matkou.

„Jdu si pro kafe,“ řekla matka generálka. „Vy si zatím prohlédněte parkur.“

„Jasně.“ přikývla Katy a šťouchla mě do boku. „Obleč si žaket a nasad' helmu. Parkur se smí prohlížet jen v „korektním jezdeckém oblečení“, takhle hezky tomu říkáme, víš?“

V rychlosti jsem si svlékla bundu a vklouzla do šedého žaketu. Helma mi teď díky copu seděla mnohem líp než kdykoli předtím a nehrozilo, že by se mi svezla zase z hlavy.

„Á, tamhle vidím Kirchberga,“ sykla Katy. „Sleduj, hrozně mě žere.“

Nasadila zářivý úsměv.

„Dobrý den, pane Kirchbergu!“ pozdravila staršího šedovlasého pána v károvaném saku.

„Ahoj, Katy,“ odpověděl rozhodčí přátelsky. „Tak jak jste přestáli zimu, všechno v pořádku?“

„Ano, jsme ve výborné formě,“ rozplývala se Katy. „Od nového roku máme naše koně ustájené v Bad Sodenu.“

„Už jsem o tom slyšel.“ Rozhodčí Kirchberg se pousmál. „A také o té velkolepé akci na záchranu stáje. Je opravdu skvělé, co mladí členové spolku dokázali. Ale co tady děláš tak brzy? A – skoky snad nepojedeš?“

„Ne, já ne.“ Katy mě objala kolem ramen. „Ale moje kamarádka Šarlota Steinbergová. Dnes jede svůj první turnaj! Kromě toho, tohle je ta dívka, která zorganizovala pochod městem a dokázala sehnat milion euro na novou stáj.“

„Tak to jsi ty!“ Rozhodčí si mě zvědavě prohlížel zpoza svých silných brýlí a já jsem cítila, jak mi rudnou tváře. „Můj přítel Herrmann Stark mi o tomto obdivuhodném zapálení mladých lidí vyprávěl. No, musíš být opravdu odvážná mladá dáma.“

Dorka, která stála za mantinelem s mou bundou přehozenou přes rameno, se zašklebila.

„No... já... ano,“ kroutila jsem se jako žízala – i když normálně jsem s komunikací neměla problém. Jen mě překvapilo, že se o naší akci doslechl i někdo z tohoto turnaje.

„Musíme si teď projít parkur,“ řekla Katy a zavěsila se do mě.

„Jistě, jen běžte,“ odpověděl pan Kirchberg. „Přeji hodně štěstí na prvním turnaji, Šarloto.“

„Dě... děkuji,“ vykoktala jsem a jako omámená se s Katy potácela do arény, kde už se spousta dalších jezdců pohybovala mezi pestrými překážkami a měřila si odstupy mezi jednotlivými skoky.

„Prosím tě, co jsi mu to o mě napovídala?“ šeptala jsem Katy.

„Jen klid, všechno jde jak po másle,“ odpověděla a tiše se chichotala. „U Kirchberga ses už zapsala dobře, no a ten o tobě určitě poví i svému kolegovi.“

„Ale co když udělám nějaký trapas?“ zůstala jsem stát. „Pak se mi všichni vysmějou a ...“

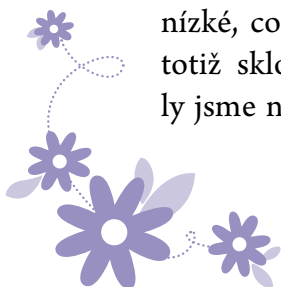
„Žádný trapas neuděláš!“ přerušila mě Katy tak energicky, že mi připomněla svou matku. „Won Da Pie je perfektní kůň a ty jsi s ním vystupovala už mnohokrát před ještě mnohem větším publikem, než je tady! Vzpomeň si jen, jak jsi jela na uvítací slavnosti pro Weyera a na našem představení ke dni otevřených dveří.“

Rozhlédla jsem se po hale, která byla přinejmenším stejně velká jako u nás doma. Zhluboka jsem se nadechla.

„Máš pravdu,“ pronesla jsem rozhodně. „Žádný trapas neudělám!“

„Tak je to správné,“ mrkla na mě Katy. „A teď' pojd'. Tady se startuje a ten červenobílý oxer je skok číslo jedna!“

Šla jsem za ní od překážky k překážce a pozorně naslouchala jejím radám. Ve srovnání s překážkami, které jsem s Wondym skákala u nás doma, byly tyto celkem nízké, což neznamenaló vždycky výhodu. Můj kůň měl totiž sklon nebrat nízké skoky příliš vážně. Dokončily jsme naše kolečko a zamířily za Dorkou, která už nás

čekala u vchodu. Tam mi předala moji bundu a přitom lehce naznačila poklonu.

„Tak co?“ vyptávala se. „Je to těžké?“

„Ani ne,“ odpověděla jsem. „Uvidíme, jak se bude Wondymu líbit hala a všechny ty barevné plakáty kolem.“

„Prostě nad tím moc nepřemýšlej,“ radila mi Katy. „Ježdění na turnajích je zábava! A i když nevyhraješ, je to aspoň super trénink.“

„Neuvěřitelné, že zrovna z tvých úst slyším tato slova, Katy,“ řekl císi hlas a my jsme se za ním otočily. Před námi stála tmavovlasá dívka v bílých rajtkách, ruce měla zastrčené v kapsách své zářivě oranžové pérové bundy a posměšně se na nás zubila. Měla oblečené podkolenky značky *Burberry*, místo jezdeckých bot sněhule, a její oči se na nás dívaly zpod tak silného nánosů šminek, že to vypadalo, jako kdyby spíš mířila na nějakou party.

„Čau, Johanno,“ řekla Katy a rty našpulila do přehnaně sladkého úsměvu. „Jedeš snad taky áčko?“

Musela to být ta Johanna, o které Katy mluvila cestou sem. Ty dvě se očividně neměly v lásce.

„Já ne, ale moje mladší ségra,“ odpověděla dívka povýšeně. „Já jedu později L a zítra M.“

„No prima – já taky! Takže se ještě uvidíme.“

Obě se na sebe usmály s předstíranou nenuceností, byla však zřejmé, že jedna druhou nemůže vystát.

„Slyšela jsem, že jste odešli s Weyerem do stáje v Bad Sodenu,“ pokračovala povýšeně Johanna. „Prý je to nějaká zaplivaná díra. Dá se vůbec v takové pidi hale pořádně trénovat?“

Už jsem měla na jazyku pár ostřejších slov na adresu té arogantní husy, ale Katy mě předběhla.

„Však sama uvidíš,“ řekla stejně namyšleně jako tenkrát, když se poprvé objevila v naší stáji. „Každopádně na tom Asset nebyl nikdy líp než teď.“

„Tak na to jsem fakt zvědavá.“ Johanna povytáhla obočí, zatvářila se jako mistryně světa a odkráčela pryč.

„Propána, kdo je ta vyhublá tyčka?“ zeptala se Dorka.

„Tahle pitomá nána je moje naprosto ojedinělá kamarádka Johanna Messnerová.“ Katy protočila panenky a vzdychla. „Viděly jste tu její bundu? Ta je od *Napapijri* a stojí minimálně tři sta euro!“

Dorku ani mě móda nijak zvlášť nezajímala, a tak jsme jen lhostejně pokrčily rameny.

„No to je jedno. Jejím rodičům patří Platanový dvůr v Bad Homburgu,“ pokračovala Katy. „Jednou jsme u nich měli ustájené koně a pan Weyer tam dával hodiny, ale Messnerovi se chovali, jako kdyby sežrali všechnu moudrost světa. Neustále s nimi byly nějaké nepříjemnosti. Před rokem od nich najednou odešlo čtrnáct ustájitelů s dvaceti třemi koňmi a Messnerovi z toho dodnes viní Weyera.“

„Proč jako?“ nechápala Dorka.

„Protože když odešel Weyer, šli jsme i my ostatní,“ odpověděla Katy posměšně. „Od té doby má Messnerovic stáj dost špatnou pověst a je skoro napůl prázdná.“

Jezdci a jezdce postupně opouštěli halu, kdosi zavřel posuvné dveře. Na kolbiště přiklusala první závodnice.

„Už to začíná a já jsem ještě neosedlala!“ zvolala jsem vyděšeně. „Musíme si pospíšet!“

„Ne, mrkneme se na první tři závodníky.“ Katy byla zosobněním klidu. „Po šestnáctém závodníkovi je pauza, během ní se bude urovnávat povrch, a pak máš před sebou ještě deset dalších lidí. Tak jen klid a žádnou paniku.“

To se snadno řekne! Ale ze mě byl tu chvíli nefalšovaný uzlíček nervů. Kdybych sem přijela s mými rodiči, pustila bych se do sedlání hned po příjezdu a začala se s mým koníkem okamžitě rozeskakovat. Zcela jistě bych zapomněla projít si předem parkur a po hodinové rozcvičce by můj vyčerpaný kůň v ostré jízdě nejspíš shodil všechny překážky.

Oba první jezdci se ve svých jízdách nevyvarovali chyb a dostali známky kolem pětky. Třetí jezdce předvedla moc pěknou plynulou jízdu a byla odměněna známkou 7,5.

„Páni,“ vzdychla jsem. „Tohle nikdy nedokážu.“

„S tímhle postojem opravdu ne,“ vyčetla mi paní Richtrová, která se zničehonic objevila za mými zády. „Nalad se pozitivně a řekni raději: *Páni, to bylo úžasné! Takhle to chci zvládnout taky*. Pojdte, děvčata, jdeme sedlat.“

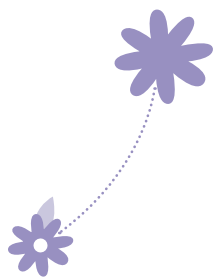
„Poslouchej moji maminku,“ zaculila se Katy. „Autosugesce je její silná stránka.“

„Auto... co?“ zeptala jsem se a vyměnila si přitom nechápavý pohled s Dorkou.

„Autosugesce. Uvěřit vlastním představám,“ vysvětlovala Katy tichým hlasem. „Pozitivní myšlení a tak. Zní to sice trochu divně, ale fakt to funguje. Jen se na mámu podívejte. Takle ženská dokáže *všechno*, co si zamane. Až se člověk vedle ní cítí trochu méněcenný.“

V jejím hlase zněl obdiv, ale také rezignace. Asi není vždycky jednoduché mít tak perfektní matku.

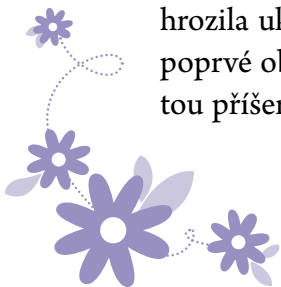
Jde do tuhého!

Won Da Pie se nechal poslušně svést po rampě, a když jsme mu s Dorkou odmotávaly bandáže z nohou, stál nehybně jako socha. Katy z něj sundala deku, já jsem mu nasadila světle šedou turnajovou čabruku a na záda dala sedlo. Z výbavy jezdeckých potřeb, kterou měli Richterovi uloženou v nákladním voze, dostal Wondy elastický poprsník s martingalem, na nějž Katy připevnila startovní číslo. Já jsem mu na přední nohy připnula kamaše a Dorka ještě jednou přetřela mikrofázovým hadříkem jeho krásně zářivou srst.

„Vypadá prostě skvěle!“ obdivovala jsem svého koníčka, který zvědavě pozoroval celý ten mumraj kolem.

„Naprosto!“ potvrdila Katy. „Kam se vlastně poděla ta huňatá příšera?“

Potutelně se na mě usmála a já jsem jí naoko káravě pohrozila ukazováčkem. Před několika měsíci, když se Katy poprvé objevila v naší stáji, označila mého koně za „huňatou příšeru“ – měla bohužel pravdu. Won Da Piemu totiž

v zimě narostl neuvěřitelně hustý kožich, takže vypadal spíš jako shetlandský poník než jako mladý teplokrevník! Tato Katyina slova se mě však tehdy hluboce dotkla, proto jsem se rozhodla, že ho ještě ten den s pomocí Isy ostříhám, což se ukázalo jako nejlepší řešení. Od té doby se můj kuň přestal tolik potit a já jsem s ním po jízdách nemusela nekonečně dlouhou dobu vyklusávat a čekat, až uschne.

Utáhla jsem podbřišník, stáhla třmeny a vyhoupla se do sedla.

„Počkej, Šarloto,“ řekla mi paní Richterová. „Ještě Won Da Piemu připnu na ocas červenou stuhu.“

„A proč?“ zeptala jsem se.

„Protože rád vyhazuje,“ vysvětlovala. „Červená stužka signalizuje ostatním jezdcům, že si musí držet odstup.“

„Dobře...“ Připadala jsem si jako neandrtálec, a to jsem si myslela, že už vím o koních dost! Dokážu si zapamatovat všechno, co jsem tady za poslední dvě hodiny slyšela a viděla? Šla jsme krokem na opracoviště následována paní Richterovou, Dorkou a Katy. Dorka nesla odpocovací deku přehozenou přes rameno.

„Panebože!“ zastavila jsem v otevřených dveřích do haly, když jsem spatřila chaos, který na opracovišti panoval. „Tam mám jako jít?“

Koně klusali, cválali nebo šli krokem a do toho skákali jezdci přes kolmé skoky nebo oxer uprostřed plochy.

„Dokud půjdeš krokem, zůstaneš ve druhé stopě,“ kladla mi na srdce Katy. „Klusat a cválat můžeš v pracovní linii. A když si budeš chtít najet na překážku, včas zavoláš, kolmý skok nebo uvolnit oxer, prosím, aby o tobě ostatní věděli.“

Polkla jsem a kurážně vedla Wondyho do haly. Naštěstí se můj koník všemi těmi cválajícími a skákajícími koňmi, ani lidmi, kteří pobíhali sem a tam, nenechal vyvést z míry. Nevylekalo jej dunění padajících břevn z překážek. Choval se tak přirozeně, jako kdyby na turnaje jezdil odjakživa. A v tom jsem si uvědomila, že tohle prostředí pro něj skutečně nepředstavovalo nic nového, startoval už jako velmi mladý kůň na turnajích ve Francii! Najednou jsem pocítila ohromnou úlevu. O mého koně si žádné starosti dělat nemusím! Toto zjištění mě tak uklidnilo, že ze mě rázem opadla veškerá nervozita. Ještě jednou jsem utáhla podbřišní a pak už jsem nechala Won Da Pieho klusat a cválat. Reproductor v hale oznámil konec přestávky a to znamenalo, že přede mnou mělo jet ještě devět závodníků. Katy se nebojácně prodrala houfem koní až ke kolmému skoku a postavila se vedle něj.

„Teď ti tady udělám křížek a ty ho v klusu párkrát přeskociš!“ volala ke mně a já jsem přikývla. Nebylo však vůbec snadné dostat se ke skoku, cestu mi totiž neustále křížila nějaká holka na světlém ryzákově.

„Uvolnit kolmý skok, prosím!“ zakřičela jsem jí snad přímo do ucha, ale v její tváři zůstával stále stejný kamenný výraz, jako kdyby mě neslyšela. Byla snad hluchá? Ale pak jsem jí prostě odstříhla cestu a konečně to klaplo.

Katy mi kolmák postupně zvyšovala a Wondy skákal opravdu skvěle! Choval se mnohem obezřetněji než doma, kde jsme cvičili malé překážky, a dvakrát jsem měla co dělat, abych nevylétla ze sedla, tak mohutné byly jeho skoky. Poté, co jsem si již dostatečně zaskákala kolmák i oxer, jsem

se musela dostat z opracoviště přes dvůr k boční bráně velké haly k řazení před jízdou. Dorka přehodila Wondymu přes záď odpocovací deku, aby se na tom chladném vzduchu venku nenastydl. Dívka se světlým ryzákem měla startovat přede mnou. Když jsem ji zahlédla, jak vedle svého koně pochoduje v bundě za 300 Euro, pochopila jsem, že to musí být sestra Johanny Messnerové.

„Půjdu do haly a budu vás natáčet!“ řekla mi Dorka. „Tak tfuj, tfuj, tfuj!“

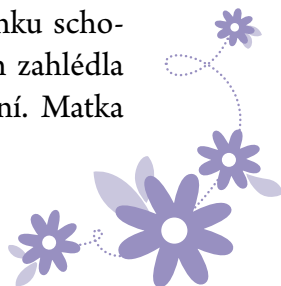
„Díky!“ odpověděla jsem.

Jezdila jsem si ještě chvíli v kruhu a v duchu si znovu promítala celý parkur. Pak se konečně otevřely dveře. Vyšla z nich dívka s ryzákem, v obličeji celá rudá, rty pevně sevřené. Vztekle bodla svého koně ostruhami a hrubě mu trhla hubou.

„Teď jsme na řadě my, Wondy,“ řekla jsem mému koníkovi, zkrátila otěže a vjela do haly. Parkurová služba ještě opravovala překážku číslo 4.

„Na startu je číslo 628, Won Da Pie, jezdkyň Šarlotta Steinbergová, jezdecký spolek Bad Soden!“ ozývalo se z reproduktorů.

Přiklusala jsem až k věži rozhodčích, zastavila a pozdravila. Rozhodčí mi přikývli a jeden z nich zvedl na pozdrav svůj klobouk. *Jako Pat a Mat*, blesklo mi hlavou a v duchu se tomu zasmála. Won Da Pie se zvědavě rozhlížel kolem sebe a já jsem v rychlosti přelétla obecenstvo přihlížející za delší stranou mantinelu. Na nejnižším stupínku schodiště vedoucího nahoru k věži rozhodčích jsem zahlédla Dorku, která měla telefon připravený k natáčení. Matka

generálka stála opodál vedle jakéhosi tmavovlasého kluka v modré bundě. Srdce mi poskočilo. Byl to Šimon, nebo mě šálil zrak?

Zazněl zvon, mohli jsme vyrazit! Nechala jsem Won Da Pieho nacválat a od té chvíle jsem se už plně soustředila jen na něj a na překážky. Na rozhodčí i diváky jsem úplně zapomněla, nestihla jsem být dokonce ani nervózní.

Jed' široké oblouky, radila mi Katy. Dbej neustále na správný cval, a když to bude možné, projed' mezi jednotlivými překážkami v lehkém sedu!

Won Da Pie napřímil uši a přiblížil se k prvnímu skoku. Hop! Povedlo se! Následovala pravá ruka, žlutobílý kolmý skok, pak po diagonále zelený kolmák, potom vlevo dokola. Na řadě byl světle modrý oxer jako čtvrtá překážka v pořadí. Zrovna tuhle musela parkurová služba po nepovedeném skoku předchozí závodnice znovu postavit. Pod překážkou byla rozložena modrá plachta. Můj kůň ji zdolal s přehledem! Cítila jsem, že skákání dělá Won Da Piemu skutečné potěšení a nejraději by cválal ještě rychleji. Netrpělivě trhal hlavou, ale naštěstí se mi podařilo jej zkrotit. Když jsme bezchybně překonali poslední skok a projeli cílem, sklopil Won Da Pie uši a několikrát mocně vyhodil.

„Hej! Zaskáčeš si ještě odpoledne,“ slíbila jsem mu a spokojeně ho poplácala po krku. Byla jsem šťastná a cítila jsem ohromnou úlevu, i když jsem ještě netušila, jak jsme dopadli. Tak moc mě jízda bavila. Pomalu jsem dojela na volných otěžích k východu, kde už na mě s dekou čekala Katy vysmátá jak jojo.

„To bylo mega super!“ zvolala nadšeně a poklepala Wondyho po zádi. Velká brána se otevřela a kolem mne projela na kolbiště další jezdkyňe.

„Startovní číslo 628 dostává známku 6,9 bez penalizace,“ zahlásil komentátor. „V průběžném pořadí to znamená 4. místo.“

„Týjo!“ Katy vedle mne poskakovala radostí. „To je paráda!“

Přiběhla také Dorka a poplácala Wondyho. Sesedla jsem, uvolnila podbřišník a celá šťastná objala svého koně.

„Wondy, jsi prostě super!“ šeptala jsem mu do ucha. Všechny obavy, které se mi týdny před turnajem honily hlavou, byly úplně zbytečné! Wondy to zvládl lépe, než bych si vůbec uměla představit.

Pak jsem si na něco vzpomněla.

„Poslyš, Dorko, spletla jsem se, nebo stál vedle Katyiny mámy Šimon?“ zeptala jsem se své kamarádky.

„Ne, nespletla ses,“ ozvalo se. Otočila jsem se a přede mnou stál Šimon! Na několik vteřin se mi zastavilo srdce a spadla mi brada.

„Neměl jsem dnes nic lepšího na práci, tak jsem si řekl, že se přijdu podívat, jak moje kolegyně z Rady mladých zajede na svém úplně prvním turnaji.“ Usmál se na mě tím svým neodolatelným úsměvem, tak nějak úplně jinak než dřív, když jsem ho ještě považovala za namyšleného floutka.

Kromě Dorky nevěděl nikdo, že Šimon a já si už několik týdnů pravidelně telefonujeme a píšeme. Ale samou radostí a štěstím z té povedené jízdy jsem v ten moment na toto

tajemství dočista zapomněla. Vrazila jsem své kamarádce otěže do ruky a padla Šimonovi do náruče.

„Jela jsi opravdu skvěle,“ pochválil mě a z jeho kaštanových očí se mi podlomila kolena. Než jsem si uvědomila, co se vlastně děje, Šimon mě políbil.

„Juůůů,“ slyšela jsem za sebou Katy.

„Bacha, jde sem matka generálka!“ špitla varovně Dorka a Šimon mě hned pustil.

„To byla velice slušná jízda, Šarloto,“ zhodnotila paní Richterová vlídně. „Srdečně gratuluji ke čtvrtému místu!“

„Dě... děkuji,“ koktala jsem, když mi blahopřál také Šimon, Dorka a Katy, neboť soutěž právě skončila a mé čtvrté místo bylo konečné. Musela jsem znovu nasednout na koně a vrátit se do haly k dekorování. Ale jak se mi třásly nohy, nedařilo se mi dát nohu ani do třmenů. Nakonec se to přece jen povedlo, ale vtom jsem si všimla, že jsem zapomněla zapnout podbřišník a sedlo se mi svezlo k boku.

„Tak jdeme, Šimone,“ navrhla Dorka. „Půjdeme zpátky do haly. Chci natočit to vyhlášení.“

„Půjdu s vámi,“ řekla paní Richterová. „Katy, ty pak doprovázíš Šarlotu k autu, dobře?“

„Jasně, mamí,“ přikývla Katy. Pomohla mi utáhnout podbřišník a počkala, až matka odejde. Pak mě chytla za rameno.

„Ty, co mělo tamto znamenat?“ zeptala se mě a její oči svítily zvědavostí. „Ty a Šimon?“

„Tak nějak asi jo,“ odpověděla jsem nejasně.

„Jak to myslíš – *tak nějak jo*? Vždyť tě zrovna líbal!“

„No dobře... Takže... se mi to teda nezdálo, jo?“ byla jsem jak omráčená, až jsem se musela opřít o svého koně. Ještě nikdy v životě mě žádný kluk nepolíbil!

„Né, opravdu se ti to nezdálo!“ usmívala se Katy pobaveně.

„Haló! Číslo 628! Nastoupit, prosím!“ volal muž u dveří do haly a netrpělivě na mě mával. „Tak rychle na koně, děvče!“

Vyhoupla jsem se do sedla a napochodovala do haly. V hlavě jsem měla totální chaos. Jak se sem Šimon dostal? A proč vlastně přijel? Na onom památném jednání městské rady na začátku února, kde jsme usilovali o výstavbu nové stáje, mě objal a já jsem pochopila, že mě má rád. Ale kromě několika telefonátů a zpráv na WhatsApp, v nichž jsme probírali většinou jen projekty Rady mládeže nebo jiné záležitosti týkající se naší stáje, mezi námi k ničemu jinému nedošlo. Od té doby mezi námi nic moc dalšího nebylo, a když jsme se potkali ve stáji, choval se ke mně sice mile, ale tím to taky končilo. A teď se trmácel třicet kilometrů jen proto, aby mě viděl jet na mém prvním turnaji, a přede všemi mě políbil?!

Hlášení z reproduktorů jsem skoro nevnímala, hlavou se mi honilo jen to, co se právě stalo venku před halou. Čekal snad Šimon na to, až co udělám já?

„Lotko! Hej!“ zaslechla jsem hlasy Dorky a Katy.

„Už tě vyhlašovali,“ řekla mi dívka na běloušovi.

V rychlosti jsem popadla otěže a naklusala dopředu, kde už byli vedle sebe seřazení tři jezdcí. Sakra, kam se mám postavit? Doleva nebo doprava?

„Postav se kamkoli k nám!“ pomohl mi v úzkých rozhodčí, který už měl v ruce připravenou modrou kokardu. Postavila jsem se tedy vlevo vedle jezdkyňě na tmavém hnědákovi a pyšně jsem přihlížela, jak pan Kirchberg připíná Won Da Piemu stužku. Pak mi potřásl rukou.

„Jela jsi moc pěkně,“ řekl. „Srdečně gratuluji k tvému výkonu a dosaženému umístění. Máš opravdu dobrého koně.“

Poklepal Won Da Pieho po krku.

„Děkuji,“ odpověděla jsem. „On toho umí mnohem víc než já a strašně rád skáče.“

„To jsou ty nejlepší předpoklady pro mladou jezdkyňi.“ přikývl rozhodčí. „Tak ti přeji i nadále mnoho úspěchů. A vyříd' prosím srdečné pozdravy mému příteli Hermannu Starkovi.“

„Vyřídím.“

Po mně vyhlásili ještě čtyři další závodníky, pak začala hrát hudba, a to byl čas na čestné kolečko.

Katy běžela vedle Wondyho k nákladáku, kde už na nás čekala paní Richterová, Dorka a Šimon. Mého koně jsme odsedlali a já jsem mu za odměnu za tak skvělou jízdu dala několik mrkviček. Znovu se nechal bez okolků zabandážovat a naložit do vozu. S jinými koňmi to tak jednoduše neprobíhalo.

„Mám panu Starkovi vyřídít pozdrav od jednoho rozhodčího,“ vzpomněla jsem si. „Asi se spolu znají.“

„Možná proto ti dal tak dobrou známku,“ spekulovala Dorka.

„Myslíš?“ najednou jsem znejistěla.

„Známky za styl jsou vždycky subjektivní,“ tvrdila Dorka. „Vždyť to říkala i Katy, že se stačí na rozhodčího jen mile usmát a hned máš dobrou známku!“

Měla pravdu. Taková možnost mě vůbec nenapadla.

„To si nemyslím,“ zapojila se Katy. „Jela jsi fakt skvěle, Lotko! Ale i kdyby to bylo, jak říká Dorka, co na tom záleží? Rozhodčí jsou taky jen lidi. Někdy prostě nějakého jezdce nebo koně nemají rádi a dají mu automaticky špatné známky. Tak to prostě u soutěží s hodnocením stylu chodí! Ale v další kategorii už půjde o chyby a o čas, a to už bude totálně fuk, jestli tě rozhodčí má, nebo nemá rád.“

Přikývla jsem, ale Dorčina slova ve mně přece jen hlo-dala. Opravdu jsem si za svou jízdu zasloužila známku 6,9 nebo jsem ji dostala jen díky tomu, že se pan Kirchberg přátelil s panem Starkem?

„Já teda budu každopádně jezdit jen závody, kde se hodnotí chyby a čas, kašlu na tyhle pitomé soutěže na styl, kde je závodník víceméně vydán na milost a nemilost rozhodčího,“ řekla Dorka.

Pár lidí vedle nás se snažilo dostat svého koně, velkého hnědáka s lysinou, do přívěsu. Vzali na to nebohé zvíře koště a snažili se ho vytáhnout na rampu pomocí dvou zkřížených lonží, ovšem kůň jen koulel očima a vytrvale se bránil nastoupit. Baculatá blondýna, jíž kůň zřejmě patřil, na něj vztekle křičela a její rodiče už z toho vypadali dost vyčerpaně.

„Tak na tohle se dívat nebudu,“ prohlásila zničehonic paní Richterová a napochodovala k přívěsu. „Pojď, Katy!“

„Nejsem sebevrah!“ odporovala Katy.

„Já půjdu,“ nabídl se Šimon.

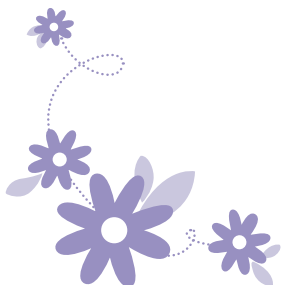
„O co se vsadíte, že to nesvedou?“ ušklíbla se zlomyslně Dorka.

„O co, že jo?“ odvětila Katy.

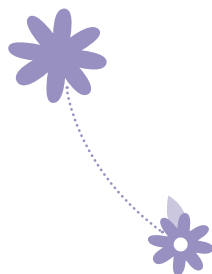
Napjatě jsme sledovaly, jak paní Richterová několika slovy zpražila celou tu nervózní rodinku, sebrala otci boubelky hnědákovo vodítko z ruky a krátce nato už koně odváděla do přívěsu. Šimon za ním zavřel zadní bezpečnostní závoru a bylo hotovo.

„Tak co?“ podívala se Katy na Dorku a jakoby omluvně rozhodila ruce.

„To snad není možné,“ vrtěla Dorka hlavou.
„Neuvěřitelné.“

Bušení srdce

Zamířili jsme do haly se stánky s občerstvením a já jsem pak všechny pozvala na jednu colu. Paní Richterové jsem zaplatila kávu, abychom si všichni mohli přituknout na mé první skvělé umístění. Pokaždé, když jsme se se Šimonem náhodou setkali pohledy, mi poskočilo srdce.

„Jak to děláte, že se vám vždycky ve všem tak daří?“ zeptala se Dorka Katyiny matky napřímo, jak bylo jejím zvykem.

„V prvé řadě si nepřipouštím žádné pochybnosti,“ odpověděla matka generálka. „Když se pustíš do nějaké věci a neustále jen přemýšlíš o tom, že by se mohla pokazit, tak se pokazí. Mimo to, mě se taky vždycky všechno nezdaří.“

„Ale jo.“ Katy protáhla obličej. „Zdaří. Mohla bych vyjmenovat milióny příkladů.“

„Ale no tak, nepřeháněj,“ mírnila ji matka generálka. „Á, tamhle jsou Sandra a Heidi. Jestli máte chuť na něco pořádného, v lednici v autě je salát s kuřecím masem, masová

